

Az Európai Közösségek Bizottsága által a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen 2005. április 5-én benyújtott kereset

(C-152/05. sz. ügy)

(2005/C 132/33)

(Az eljárás nyelve: német)

Az Európai Közösségek Bizottsága, képviseli: R. Lyal és K. Gross, kézbesítési cím: Luxembourg, 2005. április 5-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen.

Az Európai Közösségek Bizottsága keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) állapítsa meg, hogy mivel a saját otthon után járó támogatásról szóló törvény 2. § első bekezdésének első mondatában a saját otthon után járó támogatás nyújtását a teljes körű adókötelezettséggel rendelkező adóalanyok részére más tagállamban fekvő ingatlanok tekintetében attól függetlenül kizárja, hogy vajon ott igényelhető-e összehasonlítható támogatás, a Németországi Szövetségi Köztársaság megsértette az EK-Szerződés 18., 39. és 43. cikkéből eredő kötelezettségeit;
- 2) kötelezze a Németországi Szövetségi Köztársaságot az eljárási költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Az Európai Közösségek Bizottságának álláspontja szerint a német állam által nyújtott, saját otthon után járó támogatás hátrányosan megkülönböztető jellegű. A saját otthon után járó támogatásra azok a Németországban teljes körű adókötelezettséggel rendelkező adóalanyok tarthatnak igényt, akik Németországban lakhatási célból lakás vagy ház tulajdonjogát szerzik meg. Ezzel szemben azoknak a Németországban teljes körű adókötelezettséggel rendelkező adóalanyoknak, akik Németországon kívül élnek és ott lakhatási célból ingatlant kívánnak megszerezni, nem jár saját otthon után járó támogatás.

A német szabályozással személyek három csoportját hozták hátrányos helyzetbe: 1. a külföldi lakóhellyel rendelkező állami alkalmazottakat, 2. az olyan határ menti ingázókat, akiknek a jövedelme legalább 90 %-ban a német jövedelemadó hatálya alá tartozik és 3. a németországi diplomatákat és EU-tisztviselőket.

A Bizottság ezt a személyek érintett csoportjának helyzetétől függően a munkavállalók szabad mozgása (EK 39. cikk), a letelepedési jog (EK 43. cikk), illetve az EK 18. cikk szerinti szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jog megsértésének tekinti. Mindegyik esetkor kellően határon átnyúló vonatkozású ahhoz, hogy a Szerződés vonatkozó rendelkezésének alkalmazhatóságát indokolja.

A Bizottság erre az esetre alkalmazhatónak tartja a Bíróság C-279/73. sz. *Schumacker*-ügyben hozott ítéletét. Mindenkinnek, aki Németországban teljes körű adókötelezettséggel rendelkezik,

aki tehát teljes jövedelme után alapvetően Németországban adózik és így a német közszféra finanszírozásában részt vesz, egy lakóhellyel rendelkező személlyel azonos módon kell részesednie az adóból finanszírozott kedvezményekből is. El kell kerülni azt, hogy az érintettek sem a lakóhelyük államában, sem abban az államban, ahol foglalkozásukat folytatják, ne jussanak a személyes helyzetükhöz kapcsolódó előnyökhöz.

A gyakorlatban kevésbé valószínű, hogy egy Németországban teljes körű adókötelezettséggel rendelkező adóalany egyidejűleg még egy másik államban is teljes körű adókötelezettséggel rendelkezik. Ezt a kivételes helyzetet úgy lehet kezelni, hogy megtiltják a saját otthon után járó német támogatás és egy ezzel összehasonlítható külföldi támogatás egyidejű igénybevételét.

A saját otthon után járó támogatás Németországban fekvő ingatlanokra való korlátozása nem indokolt. A németországi lakáshelyzetben is javíthatna az, ha például határ menti ingázók ahelyett, hogy Németországba költöznének, határközeli külföldi államokban szereznek lakástulajdont. A német szövetségi kormány a pert megelőző eljárásban nem tudta kellően bemutatni azt, hogy milyen célt szolgál a támogatás saját államterületre való korlátozása. Még ha elfogadható is lenne, hogy egy tagállam csak a saját területén támogatja a lakásépítést, a német szabályozás nem következetes. Ha a Németországi Szövetségi Köztársaság ugyanis a lakásépítés minden formáját támogatni kívánja Németországban, nem világos, hogy miért korlátozódik a támogatás a Németországban teljes körű adókötelezettséggel rendelkező adóalanyokra. A Németországban korlátozott adókötelezettséggel rendelkező adóalanyok is szerezhetnek ott lakástulajdont és így támogathatják a lakásépítést.

A közösségi jog semmiképpen nem követeli meg a más tagállamokban lévő második lakóingatlan megszerzésének anyagi támogatását. A támogatás terjedelmének meghatározása egyedül a nemzeti jogalkotóra hárul. A rendszer kialakítására vonatkozó szabadságát azonban az EK-Szerződésben rögzített alapvető szabadságok korlátozzák.

Az Európai Közösségek Bizottsága által a Görög Köztársaság ellen 2005. április 5-én benyújtott kereset

(C-156/05. sz. ügy)

(2005/C 132/34)

(Az eljárás nyelve: görög)

Az Európai Közösségek Bizottsága, képviseli: Eleni Tserepa-Lacombe és Nicola Yerrell, a Jogi Szolgálat tagjai, kézbesítési cím: Luxembourg, 2005. április 5-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához a Görög Köztársaság ellen.

Az Európai Közösségek Bizottsága keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) állapítsa meg, hogy mivel nem fogadta el – vagy legalábbis a Bizottsággal nem közölte – azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló 93/104/EK tanácsi irányelvnek az abból kizárt ágazatok és tevékenységek szabályozása céljából történő módosításáról szóló, 2000. június 22-i 2000/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek ⁽¹⁾, a Görög Köztársaság nem teljesítette az irányelvből eredő kötelezettségeit;
- 2) kötelezze a Görög Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Az irányelv belső jogba való átültetésének határideje 2003. augusztus 1-jén lejárt.

⁽¹⁾ HL L 195., 2000.8.1., 41. o.

Az Európai Közösségek Bizottsága által a Francia Köztársaság ellen 2005. április 6-án benyújtott kereset

(C-159/05. sz. ügy)

(2005/C 132/35)

(Az eljárás nyelve: francia)

Az Európai Közösségek Bizottsága, képviseli: D. Maidani, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg, 2005. április 6-án keresetet nyújtott be a Luxemburgi Nagyhercegség ellen.

Az Európai Közösségek Bizottsága keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) állapítsa meg, hogy mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodásokról szóló 2002. június 6-i 2002/47/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben ⁽¹⁾ foglaltaknak, de legalább is ezekről nem értesítette a Bizottságot, a Luxemburgi Nagyhercegség nem teljesítette a fenti irányelvből eredő kötelezettségeit;
- 2) kötelezze a Luxemburgi Nagyhercegséget a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az irányelv belső jogrendbe való átültetésének határideje 2003. december 27-én lejárt.

⁽¹⁾ HL L 168., 2002.6.27., 43. o.

Az Európai Közösségek Bizottsága által az Olasz Köztársaság ellen 2005. április 7-én benyújtott kereset

(C-161/05. sz. ügy)

(2005/C 132/36)

(Az eljárás nyelve: olasz)

Az Európai Közösségek Bizottsága (képviselet: C. Cattabriga, a Bizottság Jogi Szolgálatának tagja) 2005. április 7-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Olasz Köztársaság ellen.

A felperes keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) állapítsa meg, hogy mivel nem közölte a közös halászati politika ellenőrző rendszerének létrehozataláról szóló, 1993. október 12-i 2847/93/EGK tanácsi rendelet ⁽¹⁾ 15. cikkének (4) bekezdésében és 18. cikkének (1) bekezdésében előírt adatokat, az Olasz Köztársaság nem teljesítette e rendelkezésekből eredő kötelezettségeit.
- 2) kötelezze az Olasz Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A 2847/93/EGK rendelet 15. cikkének (4) bekezdése és 18. cikkének (1) bekezdése előírja a tagállamok számára, hogy egyes adatokat számítógépes adatátvitellel, meghatározott határidőn belül közöljenek a Bizottsággal. Az olasz hatóságok az előírt határidőn belül nem közölték ezeket az adatokat az 1999-es és a 2000-es évre vonatkozóan. Az Olasz Köztársaság tehát nem teljesítette a hivatkozott rendelkezésekből eredő kötelezettségeit.

⁽¹⁾ HL L 261., 1993.10.20., 1. o.